

Nr 6.

Ankom till riksdagens kansli den 9 mars 1920 kl. 4 e. m.

Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 6 om skrivelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder för ökad användning av fisk inom landet.

I en inom andra kammaren väckt och till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 299, har herr *Alexandersson* hämställt, »att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utreda, vilka åtgärder som kunna och böra vidtagas för att åstadkomma en ökad användning av fisk inom landet, och för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan giva anledning».

Motionen.

Med avseende på motiveringen tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet, som funnit lämpligt att inhämta lantbruksstyrelsens yttrande i förevarande ärende, har av nämnda myndighet mottagit ett utlåtande, vari bland annat anföres följande:

Yttrande av lantbruksstyrelsen.

»I likhet med motionären anser lantbruksstyrelsen, att kraftiga åtgärder äro behöfliga för att öka användningen av fisk inom landet. Såsom sådana framhåller motionären spridande av kännedom om fiskens betydelse som födoämne och dess tillagning, en större användning av frys- och kyltekniken på fiskvaror, åtgärder för att rökning och annan konservering av fisk måtte komma till stånd i större omfattning än hittills, varjämte motionären särskilt påpekar önskvärdheten därav, att fabriksmässig stekning och inläggning av stekt sill måtte komma till stånd. Åtgärder i alla dessa avseenden anser även lantbruksstyrelsen vara erforderliga. Den utredning, som behövs härför, bör emellertid enligt lantbruksstyrelsens mening omfatta även fisktransportens och fiskhandels ändamålsenligare organisation. En väsentlig orsak till att fisk icke användes mera hos oss beror nämligen säkerligen på fiskens höga pris i minuthandeln, även då fiskarena erhålla jämförelsevis ringa betalning.

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 13 saml. 2 avd. 6 häft. (Nr 6-7)

Vidare får lantbruksstyrelsen framhålla, att nu ifrågavarande utredning är behöflig icke allenast beträffande havsfisk utan även för de i våra skärgårdar och sötvatten förekommande fiskslagen. Även kunskapen om sätten att av dessa bereda en smaklig och omväxlande föda är ännu mycket otillfredsställande hos större delen av vårt folk, likasom en otillfredsställande organisation av fisktransport och fiskhandel bidrager till att fördyra även dessa fiskslag. Lantbruksstyrelsen anser sig slutligen böra framhålla, att åtgärder i nu nämnda avseenden vore ägnade icke allenast att betrygga avsättningen av vårt lands fiskeriprodukter och göra denna mera oberoende av den utländska marknaden än hittills, utan även att nedbringa de höga levnads-kostnaderna.

Lantbruksstyrelsen får därför med åberopande av vad ovan anförts på det livligaste förorda bifall till den föreliggande motionen med det tillägg, att den föreslagna utredningen borde gälla även sötvattensfisk och alla sådana åtgärder, vilka kunna medverka till att öka fiskförbrukningen inom landet.»

Utskottet.

Utskottet kan för sin del i allo instämma i vad lantbruksstyrelsen anfört till förmån för den i motionen gjorda hemställan. Det lär ej kunna bestridas, att den svenska fiskerinäringen, trots de framsteg den gjort under de senaste årtiondena, alltjämt har att kämpa med avsevärda svårigheter, som göra det synnerligen önskvärt, att kraftiga mått och steg tagas till stöd för dess upphjälpande och vidare utveckling.

I motionen omnämnas åtskilliga åtgärder för främjande av detta syfte, som utskottet finner i hög grad beaktansvärda. Tillvaratagandet av fiskfångsterna på lämpligaste sätt bör sålunda i största möjliga utsträckning underlättas genom utnyttjande av den modärna frys- och kyltekniken och genom höjande av fiskförädlingsindustrien. Att i detta avseende understöd från det allmännas sida skall visa sig behöfligt, synes otvivelaktigt. Men utskottet vill därjämte påpeka, att på detta område mycket kunde uträttas på initiativ av fiskerinäringens idkare själva genom igångsättande av kooperativa företag eller organiserande av andra former för samverkan. Genom nödigt statsunderstöd i förening med en väl organiserad självverksamhet synes målet, ett effektivare tillgodogörande än hittills av fiskets avkastning, på bästa sätt kunna uppnås.

För fiskförbrukningens uppdrivande inom landet är det vidare önskvärt och har av motionären med rätta framhållits, att åtgärder vidtoges för spridande bland allmänheten av ökad kännedom om fiskens betydelse som födoämne och dess tillagning medels anordnande av kurser och annan upplysningsverksamhet. Skall fiskkonsumtionen kunna stegras, är det emellertid en viktig förutsättning, att varan genom större prisbillighet än hittills blir begärlig för den köpande allmänheten. Den ökade tillgång på fisk, som uppstår genom ett bättre tillvaratagande av fångsten, kan ju i och för sig väntas komma att verka i denna riktning. Men det är nödvändigt, om något väsentligt skall stå att vinna i detta avseende, att fiske-

riprodukterna beredas större avsättningsmöjligheter genom underlättande av deras transport och distribution med undvikande så långt möjligt av fördyrande mellanhänder. Utskottet anser i likhet med lantbruksstyrelsen denna fråga vara värd den största uppmärksamhet.

Tydligt är, att hela det här förevarande spörsmålet kräver en planmässig undersökning av alla de medel och utvägar, som kunna befordra en tillfredsställande lösning av detsamma. Motionären har huvudsakligen tagit sikte på vad som bör åtgöras för havsfiskets främjande. Enligt utskottets åsikt bör, såsom även av lantbruksstyrelsen framhållits, en eventuell utredning, för att ernå allsidighet, även omfatta utvecklingsmöjligheterna för fisket i våra skärgårdar och sötvatten.

Med anledning av vad sålunda ovan anförts får utskottet hemställa,

att andra kammaren för sin del måtte besluta, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t annhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utreda, vilka åtgärder som kunna och böra vidtagas för att åstadkomma en ökad användning av fisk inom landet, och för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 5 mars 1920.

På utskottets vägnar:

E. MOBERGER.

Närvarande vid förevarande ärendes slutbehandling: herrar *Moberger, Sjögren, Isaksson, Fast, Larsson* i Kroken, *Hedvall, Svedberg, Hellberg, Schill* och *Johanson* i Hallagården.
